SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 13 FEBRUARI 1941

ONDEUGENDE RAKKERS

PETER'S WONDERLIJKE DROOM

En nu naar bed, Peter," zei moeder. „Je hebt een heerlijke lange dag gehad, maar nu is 't toch heus bedtijd! Kom, joggie, schiet een beetje op!"

„Ja, mam, ik kom! Ik moet nog even mijn auto pakken!"

Met de auto onder z'n arm rende Peter achter moeder aan, de trap op, naar z'n slaapkamertje.

Peter was vandaag jarig geweest en hij had heel veel moois gekregen: rails voor zijn trein, een meccanodoos, een priktol en allerlei lekkers, maar het aller-, allermooiste was toch wel de auto, die nu onder zijn arm mee naar boven ging. Dat was ook zó'n pracht! Glimmend donkerrood was hij, heel lang, met dikke wielen, een opengeslagen kap, mooie rode banken en als je hem opgewonden had, vloog hij geruisloos de kamer door. Je kon hem niet bijhouden, al rende je nog zo hard.

Terwijl hij in bed lag, moest Peter er aldoor aan denken. Hij moest er zó aldoor aan denken, dat hij er op het laatst soezerig van werd. Z'n ogen wilden haast niet meer open blijven, maar wat kon die auto rijden.... rijden!

„Rijden?" hoorde hij opeens een stem naast zich zeggen. „Ga je soms mee een eindje rijden?"

Het was de chauffeur uit de nieuwe auto, die tegen hem praatte. Ik vergat jullie nog te vertellen, dat er ook nog een chauffeur in de auto zat, in een mooi glimmend pakje.

Peter vond het eigenlijk helemaal niet gek, dat hij praten kon.

„Waar naar toe?" vroeg hij.

„O, zo maar, een beetje rond. Ik wil ook wel eens zien waar ik terecht ben gekomen; ik heb zó lang stilletjes in die vervelende winkel moeten staan. Kleed je gauw aan, zeg, en ga mee."

„Ik vind het best," zei Peter. Hij schoot in zijn kleren en stapte vlug in de auto. op het plaatsje naast den chauffeur. Hij was niet eens verbaasd, dat hij er zo maar in paste.

„Houd je nou even goed vast," zei de chauffeur, „we moeten eerst de stoel af."

„Kan dat?" vroeg onze Peter een beetje benauwd. Maar vóór hij antwoord gekregen had, was die wonderauto de stoel al afgereden. Nu ging het de kamer uit, de gang door, de trap af; stel je voor, de trap af met een auto! De tussendeur door naar de vestibule en in een ommezien stonden ze op straat.

„Wat kan jij rijden, zeg," zei Peter bewonderend. „Hoe heet je eigenlijk? Ik heet Peter."

„Dat weet ik," zei de chauffeur, „dat heb ik vandaag al vaker gehoord. Ik heet Kees Hardrijder; zeg maar gewoon Kees."

„Rijd je dan altijd zo hard?"

„Ja, meestal, maar nu niet, want ik wil eens echt genieten en als ik hard rijd, moet ik te veel op mijn stuur en op de weg passen."

Het was buiten niet eens zo erg donker met die heldere maan en Peter had nog nooit zoveel sterren gezien. Raar was het wel op straat, want alles leek zo stil en zo mal, vooral als je de wereld vanuit zo'n kleine, lage auto kon bekijken.

Peter had moeite om alles te herkennen, terwijl ze zachtjes over de stoep verder reden.

„Wat staat daar voor een reuzen beest?" vroeg hij, maar toen zag hij zelf, dat het maar een gewone hond was, die doodstil stond te kijken naar het rare ding, dat aan kwam rijden.

„Zal je eens een grap beleven," grinnikte Kees, die vol gas gaf, en daar vlogen ze opeens, tússen de poten van de hond door, verder.

De hond schrok geweldig, hij sprong wel een meter in de lucht en toen ze al lang de hoek om waren, hoorden ze hem nog schelden:

„Woef, woef! Is me dat een manier van doen! Woef! woef!"

Peter schaterde en Kees moest z'n buik vasthouden van het lachen, há, há, há, en botste daardoor bijna tegen het huis van een deftige slak, die langzaam van de

ene tuin naar de andere overstak.

„Lomperd, kan je niet uitkijken?” riep ze boos. „Die nare auto’s toch tegenwoordig! Zelfs ’s nachts ben je je leven niet zeker!”

„Hebben we iets aan uw huis beschadigd?” vroeg Peter beleefd.

„Natuurlijk, er zit een grote kras op,” zei de slak snibbig.

„Wat spijt me dat!” zei Peter. „Maar weet u wat, komt u morgen even in mijn tuin; die tuin met een pereboom en een zandbak, u herkent hem zo. Ik heb thuis drie dozen met waterverf, daarmee zal ik de kras wegmaken!”

„Ik zal nog eens zien wat ik doe,” zei de slak, iets minder onvriendelijk, en statig schuifelde ze weg.

Peter en Kees vervolgden hun weg, maar ze hadden nog niet veel verder gereden, of ze hoorden een bibberend stemmetje, dat van onder een heg kwam:

„Ach, neem me mee, alsjeblieft, neem me mee in dat rode monster van jullie!”

Het was juffrouw Muis, die vreselijk ontdaan was.

„Ik ben wel bang voor dat nare ding, waar jullie in zitten,” jammerde ze verder, „maar ik ben nóg banger voor de kater van de overkant. Die had me bijna te pakken; o, o, o, de schrik zit me nog in de benen, ik durf niet eens meer naar huis te lopen en....”

„Stap dan maar vlug in, juffrouw Muis,” zei Peter, „waar woont u?”

„Vijf tuinen verder o, mijn lieve arme kindertjes, bijna hadden ze hun moeder nooit weergezien!”

Met een benauwd gezicht stapte ze in; ze was toch zó bang voor die rare auto, maar opeens begon ze te gillen en kneep Peter bijna bont en blauw van angst. „Daar komt ie weer, daar komt ie, de kat, de kat! O, red me toch, vlug, vlug!”

’t Was maar goed, dat Kees „de Hardrijder” heette, Peter zag niets meer, zo vloog de auto nu over de straat. Daar waren ze al bij het huisje van juffrouw Muis, die zonder om te zien naar binnen rende en het laatste puntje van haar staart verdween juist vóór de ogen van de dikke kat.

Die was woedend op Peter en Kees, dat begrijp je. Zij zette een hoge rug op en begon te blazen, en Peter en Kees begrepen, dat juffrouw Muis bang voor haar was. Ze waren blij, dat ze de muis gered hadden en reden tevreden verder.

„We zullen maar niet te ver meer gaan,” zei Kees. „Ken jij de weg goed?”

„Nou, en of,” lachte Peter. „Weet je wat we gaan doen? We gaan wat rondrijden in de grote tuin, daar is het leuk, zeg. Kom, we moeten hier deze poort door.”

„Brrr, wat is het hier donker,” zei Kees, „als dat maar zonder ongelukken afloopt, het is vannacht zó druk op de weg, dat....” maar hij had nog niet eens uitgepraat, of boem, daar botsten ze nu echt tegen iets aan, iets groots en ronds, dat geen geluid gaf.

„Uit de weg,” riep Kees, „wie je ook bent, ik rijd je onderste boven, hoor! Het is geen werk om zo maar op de verkeersweg te liggen slapen!”

Geen antwoord.

„Ik waarschuw je nog één keer,” brulde Kees weer, „uit de weg of ik rijd over je heen, hoor!”

Nog geen antwoord.

„Nou, daar gaat ie dan,” zei Kees en wilde met een vaartje verder rijden.

Maar een hevige botsing volgde. Peter en Kees werden allebei uit de auto geslingerd en toen ze met moeite weer overeind gekrabbeld waren, zagen ze de auto met twee lekke voorbanden tegen een rond, stekelig ding op staan.

„Een egel,” zei Peter. „O, kijk eens naar onze voorbanden! Ach, juffrouw Egel, wees zo vriendelijk en trek die stekels van u uit onze banden. We zullen u heus niets doen!”

De ronde, stekelige bal veranderde langzaam in een veel vriendelijker uitziend ding. Juffrouw Egel was eigenlijk een allergenoeglijkst mens, alleen, het was dom om ruzie met haar te maken!

„Dat is ten minste andere taal,” zei ze. „Het spijt me wel van die banden, maar het is jullie eigen schuld, ik was zó geschrokken!”

„Hoe komen we nou naar huis?” zuchtten Peter en Kees, en ze keken verslagen naar hun auto, die er echt gehavend uitzag met z’n twee lekke banden en overal krassen. Peter vond het zó vreselijk, dat hij heel hard begon te huilen....

„Wat is dat nou, jongen?” hoorde hij opeens vaders stem naast z’n bed. „Ga je nou huilen na zó’n heerlijke dag?”

„O, o, mijn mooie auto en ik was er zo blij mee en nou zijn de banden lek en hoe krijgen we hem nou thuis!” jammerde Peter slaperig.

„Wat thuis, malle jongen?” lachte vader. „Je auto staat hier toch vlak naast je.” Vader knipte het licht aan. „Kijk maar.”

Eerst zag Peter niets, het licht was ook zo schel, maar toen begon er iets te glimmen op de stoel naast z’n bed en zag hij de auto. De banden waren helemaal niet lek en er was zelfs geen krasje op te bekennen. Achter het stuur zat, met een onbewogen gezicht, Kees Hardrijder.

„Ik begrijp er niets van,” zei Peter verwonderd.

„Hoeft ook niet,” lachte vader. „Als je nu maar weer gauw gaat slapen! Wel te rusten!”

Peter lachte, ging weer neerliggen en toen vader zich een poosje later weer over hem heen boog, was hij al weer ingeslapen. R.K.-M.

PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
DOOR HAROLD R. FOSTER

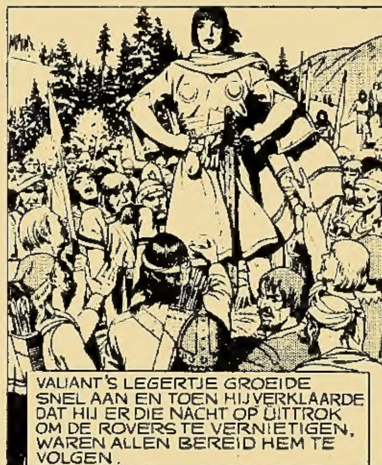

WILLY WEETAL'S

DOOR

-R-M-BRINKERHOFF-

NOU, WILLY IK MOET GAAN GOED VOOR BOB ZORGEN, HOOR KIND!!

EN ZIE DAT HIJ OM ACHT UUR NAAR BED GAAT

WAT ZIET U ER KEURIG UIT, MAMS! JA, OM ACHT UUR BRENG IK HEM

DENK EROM, BOB! ALS JE OM ACHT UUR NIET NAAR BED GAAT, MOET JE'N UUR IN DE HOEK STAAN!

Z-Z-Z-Z

Z-Z

Z-Z-

ZE SLAAPT... HAHA.. ZE HEEFT ME NIET NAAR BED GESTUURD!

..HM...HM... IK GELOOF DAT IK GESLAPEN HEB!

...LIEVE HELP... HET IS AL HALF NEGEN EN IK HEB BOB NIET NAAR BED GESTUURD.

JE HEBT NIET GEZEGD - DAT IK NAAR BED MOEST

JE MOEST JE SCHAMEN! JE HEBT MAMS BELOOFD DAT JE ME OM ACHT UUR NAAR BED ZOU STUREN! FOEI!

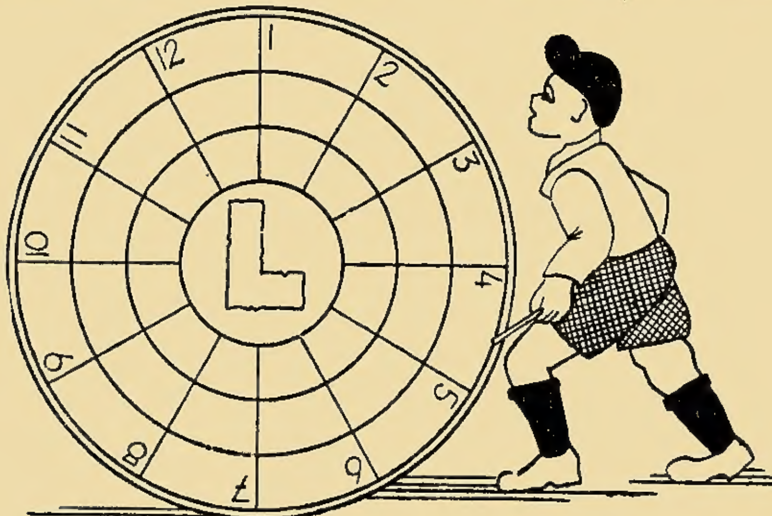
TJA... BOB HEEFT GELIJK!

WEL TE RUSTEN...

HIHI!..HAHA! WEL TE RUSTEN, WILLY... EN ZIE DAT JE DAAR EEN UUR BLIJFT STAAN!

-R-M-BRINKERHOFF-

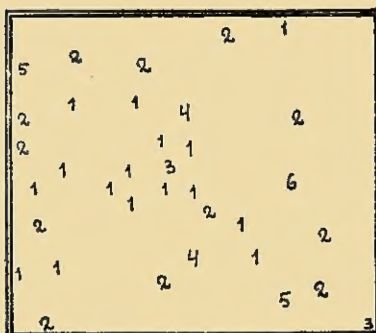
BONT ALLERLEI

HOEPELRAADSEL

Plaats in deze hoepel 12 woordjes van vier letters, die alle op een L eindigen. De omschrijving der woordjes is als volgt:

1. Onbegroeid.
2. Koffie wordt verpakt in een ....
3. Hele grote kamer.
4. Een kleur.
5. Niet kapot.
6. Lichaamsdeel.
7. Bek van 'n dier ('n leeuw b.v.).
8. De mannen groeven een diepe ....
9. Pats! daar lag Keesje en dagen lang liep hij met een prachtig gekleurde .... op zijn voorhoofd.
10. Deel van een kar.
11. Achterste deel van de voet.
12. Een kledingstuk voor jongens.

DRIE LIJNEN

Het gaat erom, dit grote vierkant door het trekken van 3 rechte lijnen van rand tot rand, in 7 stukken te delen. Dat is niet moeilijk, maar.... je moet er ook voor zorgen, dat je 7 vakjes krijgt met verschillende totalen. De totalen moeten telkens opklimmen met 1. Het kleinste totaal is 7. Je krijgt dus in het ene vakje: 3 + 1 + 1 + 2 = 7 en in een andere 8, 9, 10, enz. Het hoogste totaal is 13. Zie je kans om die 3 lijntjes te trekken? Anders kijk je volgende week maar eens hoe 't kan en moet.

5 X 1. 2. 3. 4. 5. 6.

Plaats de cijfers: 1. 2. 3. 4. 5. 6. vijfmaal in de aangegeven vakjes. Dat zijn dus 3 cijfers of 2 cijfers in elk leeg vakje. Doe het zo, dat de uitkomsten kloppen met de horizontaal en verticaal aangegeven getallen.

Dus 3 maal 35 als uitkomst en

					35
					35 +
					35
21	21	21	21	21	105

5 maal 21 als uitkomst. Hoe plaats je die getallen? Elk cijfer wordt afzonderlijk opgeteld. De beide in eenzelfde vakje staande cijfers gelden dan nooit als één getal.

Staat er dus in 't bovenste vakje links b.v. 2. 3. dan geldt dit niet als 23, maar als 2+3, enz.

Oplossingen vorig nummer

KOERAADSEL

Van links naar rechts: 1. Europa. 6. Elk. 9. Lied. 10. Sigaret. 13. Steen. 14. Egaal. 15. Krent. 16. Na. 17. Ja.

Van boven naar beneden: 1. Els. 2. Uiten. 3. Ree. 4. Oder. 5. As. 6. Eggen. 7. Laan. 8. Krat. 11. Ier. 12. El. 15. Ka.

REBUSJE

K-in-d-ren, driemaal hoe(d)ra v-oor onzen best-en Passer.

OPTELPUZZLE

$$\begin{array}{r} 268 \\ 957 \\ +\ 134 \\ \hline 1359 \end{array}$$

REKENPUZZLE

$$\frac{148}{296} + \frac{35}{70} = 1$$

Werk dit nu maar eens verder uit en dan zal je zien dat het nu wel klopt en dat alleen de cijfers van 0 tot 9 gebruikt zijn.

34-PUZZLE

14	4	5	11
7	9	16	2
12	6	3	13
1	15	10	8

WIE RAADT ER MEE?

1. Bord-pa-pier. 2. El-kan-der. 3. Ma-de-lief.

TWEE VISITEKAARTJES

Hoe luidt het beroep van deze twee personen?

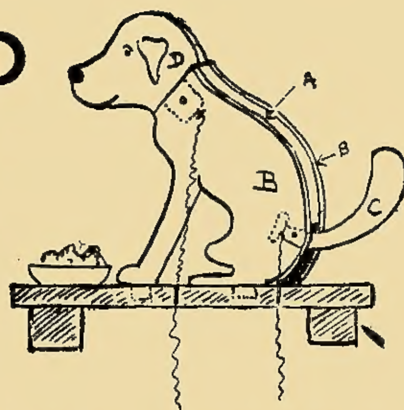
R. Mounet

1.

M. U. Raunst

2.

EEN KNAPPE HOND

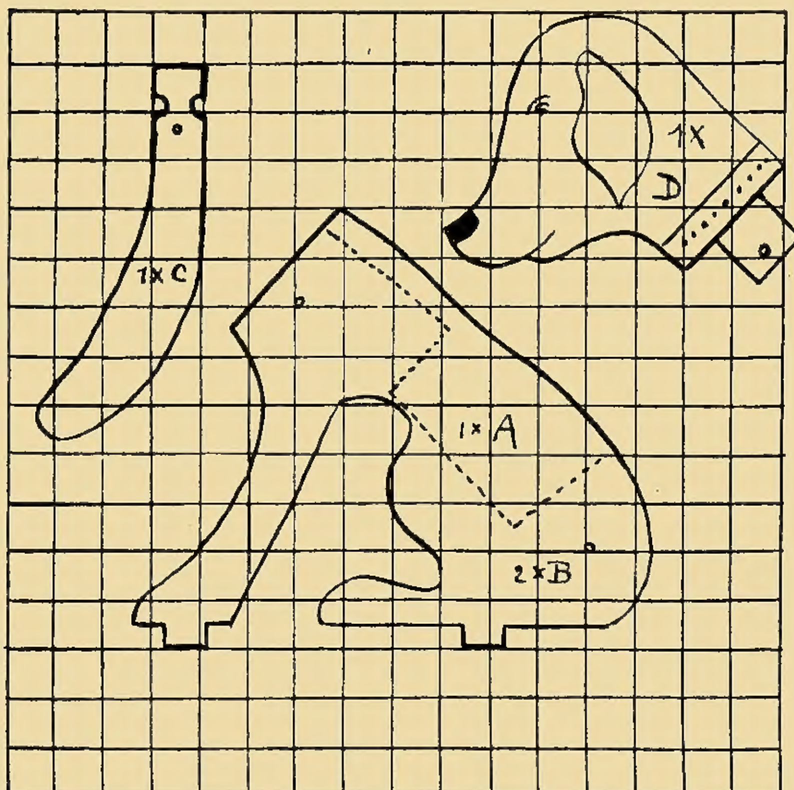

Zo een, die kop en staart kan bewegen, vinden jullie natuurlijk leuk?

Vooral als je 'm zelf maakt uit dik karton of triplex, of 'n ander dun plankje, b.v. van 'n oud sigarenkistje.

Hoe 't moet, leert jullie de tekening.

Je tekent eerst vierkantjes van

1 cm b.v. en neemt aldus de drie stukken over.

Willen jullie 'n grotere hond, dan moeten de hokjes natuurlijk ook groter genomen worden. Hoe groter de hokjes, hoe groter het beest.

Er komt nog een vierde stukje bij, nl. A, aangeduid met stippellijntjes. Dat komt in 't midden te zitten, tussen de twee B-stukken in.

Je maakt aan C en D een touwtje vast, dat je verder door een gaatje van het bodemplankje laat lopen, en als je aan de touwtjes trekt, komen kop en staart in beweging. De knappe hond kan knikken, tellen met kop of staart enz., dat het een lieve lust is.

De verbinding tussen kop en staart en de B-stukjes breng je tot stand met een koperdraadje. Wie hout gebruikt, kan hiervoor ook een dun spijkertje nemen.

WATER WORDT GEMAGNETISEERD

Een ebonieten kam, die door wrijving electrisch geladen wordt, trekt een waterstraal, die uit een kraan komt, uit zijn verticale richting.

NOG EEN AARDIG KUNSTJE

In een bord legt men een geldstukje, waarna men er zoveel water ingiet, dat de munt er door bedekt is. Vooral niet méér water.

Dan vraagt men aan het gezelschap: „Wie kan het geldstuk nu uit het bord nemen zonder zijn vingers nat te maken?"

Natuurlijk is er altijd het een of ander slim baasje te vinden, dat eenvoudig het water uit het bord laat wegvloeien. Maar dat kunstgreepje is nu eenmaal niet toegelaten.

Hoe moet het nu wel?

Je neemt eenvoudig een klein stukje kaars van ongeveer drie centimeter hoog, dat je midden in het bord plaatst en dat derhalve in het water staat. Je steekt dat stompje kaars aan en bedekt het met een doodgewoon glas. (Zorg er echter voor, dat het geldstuk b u i t e n het glas blijft).

Wat gebeurt er nu?

De kaars zal blijven branden, zolang er zuurstof in het glas is en daarna gaat de kaars uit. Doch het water wordt nu in de ruimte binnen het glas, waar de druk aanzienlijk is verminderd, geperst, met het gevolg, dat men het water ziet stijgen in het glas en de oppervlakte van het bord buiten het glas op die wijze droog wordt.

Nu kan men er gemakkelijk het geldstukje uitnemen zonder zijn vingers nat te maken.

Maar.... let erop.... wil men veel succes met dit kunstje hebben, dan moet de hoeveelheid water heel juist berekend worden. Het is dus zaak, vooraf in zijn eentje te proberen, om secuur te weten hoeveel water men wel in het bord mag gieten.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN CLUB

SMEEDT EEN COMPLOT

